

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-1 У. 16966/14 (2010)
19.03.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Десе Симић, председника већа, Драгана Јовановића и Томислава Медведа, чланова већа, са судским саветником Драганом Ранђеловић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби Трговинско акционарског друштва „А.А.“, из ..., ..., сада ..., ..., које заступају адвокати Ана Лазаревић и др. из Београда, Косанчићев венац број 11а, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Регионалног центра Београд, сада Министарство финансија Републике Србије, Пореска управа - Сектор за пореско - правне послове и координацију - Регионално одељење за другостепени поступак Београд, ради поништаја решења, број 47-401/07-20 од 02.02.2009. године, у предмету пореза на екстра доходак и екстра имовину, у извршењу одлуке Уставног суда Уж. 3517/2011 од 11.12.2014. године, у нејавној седници већа, одржаној дана 19.03.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Регионалног центра Београд, број 47-401/07-20 од 02.02.2009. године.

Образложење

Пресудом Управног суда II-3 У. 7940/10 (2009) од 16.06.2011. године одбијена је тужба тужиоца Трговинско акционарског друштва „А.А.“, из ..., поднета против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Регионалног центра Београд, број 47-401/07-20 од 02.02.2009. године, а којим решењем је одбијена, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије – Пореске управе – Филијале Стари Град, број 47-1577-2005/018-001 од 19.04.2007. године. Првостепеним решењем донетим у поновном поступку, тужиоцу је утврђен једнократни порез по Закону о једнократном порезу на екстра доходак и екстра имовину стечену искоришћавањем посебних погодности („Службени гласник РС“, број 36/2001) на основицу од 6.367.202,00 ДЕМ, у износу од 3.902.401,50 ДЕМ, што прерачунато у динаре на дан доношења решења износи 161.549.666,10 динара, с тим што је тужилац дужан да утврђени износ плати у року од 15 дана од дана достављања првостепеног решења на одговарајуће уплатне рачуне.

Против наведене пресуде тужилац је изјавио Уставном суду уставну жалбу.

Одлуком Уставног суда Уж. 3517/2011 од 11.12.2014. године усвојена је уставна жалба Трговинско акционарског друштва „А.А.“, ... и утврђено да је пресудом Управног суда У. 7940/2010 (2009) од 16.06.2011. године повређено право подносиоца уставне жалбе на правично суђење из члана 32. став 1. Устава Републике Србије (став 1. диспозитива), и поништена је пресуда Управног суда У.7940/10 (2009) од 16.06.2011. године и одређено да Управни суд донесе нову одлуку о тужби подносиоца уставне жалбе, поднетој против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Регионалног центра Београд, број 47-401/07-20 од 02.02.2009. године (став 2. диспозитива).

Према образложењу одлуке, Уставни суд је пошао од тога да је одредбом члана 2. Закона о једнократном порезу уређен предмет опорезивања овог закона, да по наведеној законској одредби једнократним порезом опорезују се екстра доходак и екстра имовина, стечени под одређеном условима, а одредбом члана 2. став 2. Закона је уређено и шта се сматра дохотком у смислу овог закона. У погледу одређивања основице једнократног пореза када је трансакција из које настаје предмет опорезивања увоз, односно извоз на режиму контингента или квоте, остварен под посебним погодностима, Уставни суд је сматрао да је потребно указати на став који је заузео у Одлуци IУ-221/2001 од 14. јула 2011. године, („Службени гласник РС“, бр.72/11), а којом је између осталог, указао да оспорени Закона нема за предмет свог уређивања опорезивање трансакција, већ екстра дохотка и екстра имовине који су настали из тих трансакција. Полазећи од тога да се једнократним порезом опорезује екстра доходак који представља збир свих прихода остварених од стране физичког или правног лица по одбитку трошкова, Уставни суд је истакао да се одредба члана 8. став 1. тачка 5) Закона о једнократном порезу мора тумачити и примењивати у непосредној вези са одредбама члана 2. став 2. Закона о једнократном порезу, јер би у супротном могло бити повређено начело правичности на штету пореског обвезника. Имајући у виду став Уставног суда у Одлуци IУ-221/2001 од 14. јула 2011. године, Уставни суд је указао да је у проведеном поступку морало на несумњив начин бити утврђено да ли је опорезован доходак увозног, односно извозног посла који представља вредност увоза, односно извоза по одбитку трошкова које је подносилац као увозник -извозник имао, те да ли је у складу са наведеним правилно утврђена пореска основица и пореска обавеза.

Поступајући у извршењу одлуке Уставног суда, којом је поништена пресуда Управног суда У. 7940/10 (2009) од 16.06.2011. године, Управни суд је поступајући на основу члана 77.став 1. Закона о управним споровима („Сл. гл. РС“ бр.111/09), по правилима поступка прописаним одредбама Закона о управним споровима („Сл.лист СРЈ“ бр.46/96), поново оценио наводе тужбе, одговор на тужбу, списе предмета ове управне ствари које је тужени Управном суду доставио дана 24.02.2015. године, па је нашао да је тужба основана.

Према одредби члана 166. став 2. Устава Републике Србије, одлуке Уставног суда су коначне, извршне и општеобавезујуће.

Чланом 171. Устава утврђено је да је свако дужан да поштује и извршава

одлуке Уставног суда (став 1.); да Уставни суд својом одлуком уређује начин њеног извршења, када је то потребно (став 2.); а да се извршење одлука Уставног суда уређује законом.

Одредбом члана 104. став 1. Закона о Уставном суду ("Сл. гласник РС", бр. 109/07...18/13), прописано је да су државни и други органи, организације којима су поверена јавна овлашћења, политичке странке, синдикалне и друге организације, удружења грађана или верске заједнице, дужни да, у оквиру својих права и дужности, извршавају одлуке и решења Уставног суда.

Одредбом члана 89. став 2. Закона о Уставном суду, прописано је да, када Уставни суд утврди да је оспореним појединачним актом или радњом повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, може поништити појединачни акт, забранити даље вршење радње или одредити предузимање друге мере или радње којом се отклањају штетне последице утврђене повреде или ускраћивања зајемчених права и слобода и одредити начин правичног задовољења подносиоца.

Тужилац је поднео тужбу Врховном суду Србије, дана 20.03.2009. године, која је заведена под бројем У. 2062/09, а коју је Управни суд, дана 01.01.2010.године, преузео сходно одредби чл.77. ст.1 Закона о управним споровима („Службени гласник РС", број 111/09) а у вези чл. 29. ст.1. и 90. ст.1. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС", број 116/08 и 104/09). Поднетом тужбом тужилац је оспорио законитост решења туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Истиче да оспореним решењем није утврђено да је тужилац приликом спорних трансакција увоза и извоза имао привилеговани положај и повластице које нису биле доступне осталим лицима, да није утврђено да ли је тужилац спорним трансакцијама остварио било какву добит, те да је услед погрешне примене Закона о једнократном порезу, тужени погрешно утврдио пореску основицу и тиме опорезовао и трошкове које је тужилац поводом увоза имао. Са ових и осталих разлога ближе описаних у тужби предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио да суд одбије тужбу, као неосновану.

Из разлога образложења оспореног решења и списка предмета, произлази да је у поновном поступку пореском обвезнику, овде тужиоцу, извршен обрачун једнократног пореза на екстра доходак за период од 01.01.1995. до 31.12.1998. године, о чему је сачињен записник о контроли број 47-1577/2005-018-001 од 12.03.2007. године и допунски записник о теренској контроли бр. 47-1577-2005/018-002 од 17.04.2007. године. Према доказима у списима предмета тужилац је извозне и увозне послове роба које су биле на режиму континента добио коришћењем посебних погодности, чиме је стекао привилегован положај који му је омогућио стицање доходака под условима који нису били доступни свим лицима приликом извоза пшенице, односно увоза индустријских производа. Из списка даље произлази да се додела права на увоз-извоз робе, која је на режиму континента, врши сходно одредбама Закона о спољнотрговинском пословању, а решење о расподели континента за увоз-извоз робе доноси надлежни савезни орган, па је у том смислу Савезна влада, на основу Уредбе о образовању савезних министарстава и других савезних органа и организација („Службени лист СРЈ", број 67/94...12/97) образовала Комисију, ради спровођења члана 13. став 2. Закона о спољнотрговинском пословању, а Савезно министарство за спољну трговину донело је

Упутство о раду Комисије и критеријуме за расподелу контингената за увоз и извоз робе. Решењем Савезног министарства за трговину број 4/1-03-14205/1 од 7.5.1996. године, „Ц маркету“ је одобрен извоз меркантилне пшенице у количини од 30.000 тона у вредности од 4.860.000,00 УСД, а преко извозника „В.В.“ из ..., које је донето на основу записника Комисије Савезног министарства за економске односе са иностранством од 25.04.1996. године, док је, записником Комисије од 11.7.1996. године, продужен рок за извоз, са напоменом да је већ извезено 22.50 и даље нечитко, као и напоменом НЕ у колони 8. Одлуке Комисије, а по захтеву Г.Г. из ..., чиме је захтев за извоз пшенице наведеног предузећа одбијен. Из списка даље произлази да је, по основу режима контингената, решењима Савезног министарства за спољну трговину број 4/1-01-10279/1 и 4/1-01-10278/1 од 09.04.1996. године, предузећу одобрен контингент за увоз воћних сокова од поморанце у количини од 44.000 литара у вредности од 31.860 УСД и увоз мешавине сокова ананас-грожђе у количини од 22.000 литара у вредности од 17630 УСД. Из записника комисије од 29.3. 1996. произлази да су сви остали захтеви за расподелу контингента одбијени, а да је усвојен захтев предузећа „Д.Д“, које се појављује као увозник за корисника „А.А.“, с тим што је првобитно „НЕ“ у напомени замењено са „ДА“. Имајући у виду да се, сходно члану 3. став 2. Упутства о раду Комисије и критеријума за расподелу контингената за извоз и увоз робе, на Прегледу захтева налазе искључиво предузећа чији су захтеви задовољавали све прописане критеријуме за расподелу контингената, то одлука да се контингент додели једном броју предузећа, међу којима је и предузеће „А.А.“, а другима не, мада и они испуњавају услове, сматра коришћењем посебних погодности у додели контингената при увозу роба који су били на режиму контингената или квота. На основу изложеног тужени орган је закључио да у токуведеног управног поступка тужилац није доказао постојање околности које искључују опорезивање једнократним порезом, износу од 6.367.202,60 ДЕМ по основу извоза и увоза робе по основу коришћења посебних погодности за добијање контингената, нити је током поступка доставио доказе који би указивали да пореска основица није тачно утврђена, те како је првостепено решење у свему донето у складу са важећим прописима уз потпуно и правилно утврђено чињенично стање, тужени је одбио жалбу тужиоца, изјављену против првостепеног решења.

Пресудом Управног суда У-3 У. 7940/10(2009) од 16.06.2011. године, одбијена је тужба тужиоца изјављена против решења туженог од 02.02.2009. године. Управни суд је нашао да је правилно одлучио тужени орган када је одбио жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа, са разлога датих у образложењу пресуде.

Одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, бр. 30/10), прописано је да образложење решења садржи кратко излагање захтева странака, утврђено чињенично стање, по потреби и разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странака, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву, док је одредбом члана 235. став 2. наведеног закона прописано да се у образложењу другостепеног решења морају оценити и сви наводи жалбе.

Законом о једнократном порезу на екстра доходак и екстра имовину стечену искоришћавањем посебних погодности („Службени гласник РС“, бр. 36/2001, „Службени лист СРЈ“, бр. 17/02-Одлука СУС и „Службени гласник РС“, бр. 72/11-Одлука УС), прописано је да се једнократним порезом опорезују екстра доходак и екстра имовина

стечени у периоду од 1. јануара 1989. године до дана ступања на снагу овог закона искоришћавањем посебних погодности, утврђених овим законом, на основу којих је једном физичком или правном лицу дата могућност остваривања дохотка, односно стицања имовине под условима који нису били доступни свим лицима (члан 2. став 1): да се дохотком, у смислу овог закона, сматра збир свих прихода, по одбитку трошкова, на начин утврђен овом законом, остварен од стране физичког или правног лица (члан 2. став 2): да се под искоришћавањем посебних погодности из члана 2. закона сматра нарочито увоз и извоз производа на режиму контингента, односно квоте, остварен коришћењем посебних погодности за добијање контингентената, однос квоте, (члан 3. став 1. тачка 5); да основицу једнократног пореза чини вредност увоза, односно извоза према царинским прописима (члан 8. став 1. тачка 5).

Имајући у виду напред наведено и цитиране одредбе Закона, одлука туженог органа се не може прихватити као правилна, јер је, по оцени Суда, донета уз повреду правила поступка из цитираних одредаба наведених закона, будући да нису дати разлози који упућују на одлуку као у диспозитиву оспореног решења, при чему у образложењу оспореног решења нису оцењени ни сви наводи жалбе. Ово са разлога што се из образложења оспореног решења не може установити да ли је основица једнократног пореза утврђена на тај начин што су од вредности увоза, односно извоза, производа на режиму контингента, као опорезиве трансакције одбијени било какви трошкови, те тако добијена вредност, која би представљала доходак остварен увозним и извозним послом, у смислу члана 2. став 2. Закона о једнократном порезу, опорезована као основица једнократног пореза. Осим тога у решењима пореских органа се не наводе вредности увоза и извоза производа према јединственим царинским исправама, као и фактурна вредност робе, а од истих вредности се не назначавача да ли су одузети трошкови који су пратили трансакцију увоза, односно извоза. Осим наведеног, имајући у виду став Уставног суда изнетог у Одлуци ГУ-221/2001 од 14. јула 2011. године, („Службени гласник РС“, бр.72/11), којом је између осталог указано и да се одредба члана 8. став 1. тачка 5) Закона о једнократном порезу мора тумачити и примењивати у непосредној вези са одредбама члана 2. став 2. Закона о једнократном порезу, јер би у супротном могло бити повређено начело правичности на штету пореског обвезника, то према оцени Управног суда, у проведеном поступку није на правилан и несумњив начин утврђено да ли је опорезован доходак увозног, односно извозног посла који представља вредност увоза, односно извоза по одбитку трошкова које је подносилац као увозник-извозник имао, те с тим у вези и да ли је тужиоцу правилно утврђена пореска основица и пореска обавеза. Како је тужени орган пропустио да одговори на наводе жалбе, у погледу нетачно утврђене основице пореза, а који су од утицаја на правилно утврђење пореске обавезе, то је оспореним решењем повређена и одредбом члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку, којом је прописано, да се у образложењу другостепеног решења морају оценити и сви наводи жалбе.

Са изнетих разлога, Управни суд је, применом одредбе чл. 41. ст. 2. у вези чл. 38. ст. 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), а који се примењује на основу одредбе чл. 77. ст. 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), одлучио као у диспозитиву пресуде, с тим што је тужени орган дужан да поступи у складу са правним схватањем суда изнетим у овој пресуди, сходно чл. 61. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 19.03.2015. године, II-1 У. 16966/14 (2010)

Записничар
Драгана Ранђеловић,с.р.

Председник већа-судија
Деса Симић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МП